

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

Marea Cameră

DECIZIE

Cererea nr. 71537/14
Phillip HARKINS
împotriva Regatului Unit

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, reunită la 15 iulie 2017, în Marea Cameră compusă din:

Guido Raimondi, *președinte*,
Angelika Nußberger,
Ganna Yudkivska,
Helena Jäderblom,
Robert Spano,
Mirjana Lazarova Trajkovska,
Luis López Guerra,
Ledi Bianku,
İşıl Karakaş,
Kristina Pardalos,
Julia Laffranque,
André Potocki,
Aleš Pejchal,
Carlo Ranzoni,
Pauliine Koskelo,
Tim Eicke,
Lətif Hüseynov, *judcători*,

și Lawrence Early, *jurisconsult*,

având în vedere cererea menționată anterior, introdusă la 11 noiembrie 2014,

având în vedere măsura provizorie indicată Guvernului pârât în temeiul art. 39 din Regulamentul Curții,

având în vedere decizia din 5 ianuarie 2016, prin care Camera Secției a treia, căreia i-a fost repartizată inițial cauza, s-a desesizat în favoarea Marii Camere (art. 30 din Convenție),

având în vedere observațiile prezentate atât de Guvernul pârât, cât și de reclamant,

având în vedere observațiile orale prezentate de părți în ședința din 11 ianuarie 2017,

după ce a deliberat, la 11 ianuarie 2017 și 15 iunie 2017, pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. Reclamantul, domnul Phillip Harkins, este resortisant britanic, s-a născut în 1978 și locuiește în Manchester. Acesta a fost reprezentat în fața Curții de dna Y. Aslam din cadrul AGI Criminal Solicitors, avocat în Manchester.

2. Guvernul Regatului Unit („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna R. Sagoo, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe și Commonwealth-ului.

A. Circumstanțele cauzei

3. Faptele cauzei, astfel cum au fost expuse de părți, pot fi rezumate după cum urmează.

1. Trimiterea în judecată a reclamantului

4. La 3 februarie 2000, reclamantul a fost trimis în judecată în statul Florida, din Statele Unite ale Americii, pentru omor calificat și tentativă de tâlhărie calificată prin folosirea unei arme de foc.

5. Acesta a fost eliberat pe cauțiune și obligat să se prezinte în instanță la 12 iulie 2002.

2. Procedura de extrădare din Regatul Unit

6. La 25 ianuarie 2003, reclamantul a fost arestat în Regatul Unit ca urmare a unui accident rutier soldat cu decesul victimei. La 7 martie 2003, Guvernul Statelor Unite a depus cerere de extrădare.

7. La 21 iulie 2003, *District Judge* din cadrul Curții Magistraților Bow Street a concluzionat că existau probe *prima facie* suficiente împotriva reclamantului și a dispus privarea de libertate a acestuia până la emiterea deciziei Secretary of State for the Home Department [ministrul de interne, Regatul Unit] cu privire la predarea sa către Statele Unite ale Americii.

8. Într-o notă diplomatică din 3 iunie 2005, Ambasada Statelor Unite a dat asigurări Guvernului Regatului Unit că, pe baza unei asigurări primite de Departamentul de Justiție al SUA din partea Procurorului General al statului Florida, pedeapsa cu moartea nu urma să fie solicitată sau aplicată în cazul reclamantului. Prin urmare, dacă ar fi condamnat pentru omor calificat,

pedeapsa aplicată în Florida ar fi detențiunea pe viață fără posibilitatea liberării condiționate.

9. La 1 iunie 2006, Secretary of State a dispus predarea reclamantului. Pe baza asigurărilor din partea Guvernului SUA, acesta a concluzionat că reclamantului nu i se va aplica pedeapsa cu moartea și că extrădarea nu ar încălca în alt mod drepturile sale prevăzute de Convenție.

10. Reclamantul a solicitat controlul jurisdicțional asupra deciziei Secretary of State pe motiv, printre altele, că asigurările că nu i se va aplica pedeapsa cu moartea nu erau suficiente. Cu toate acestea, la 14 februarie 2007, High Court [Înalta Curte] a respins cererea de control judecătoresc, constatând că nu exista un risc real de aplicare a pedepsei cu moartea. La aceeași dată, instanța a respins, de asemenea, cererea reclamantului de constatare a existenței unei chestiuni de drept de importanță publică generală și de încuviințare a exercitării apelului în fața Camerei Lorzilor.

3. Prima cerere a reclamantului introdusă la Curte

11. La 19 februarie 2007, reclamantul a depus la Curte o cerere în care s-a plâns de faptul că extrădarea sa ar constitui o încălcare a art. 3 din Convenție pe motiv că, în caz de condamnare, risca să i se aplice pedeapsa cu moartea sau pedeapsa detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate.

12. La 2 aprilie 2007, președintele camerei căreia i-a fost repartizată cererea a decis să aplice art. 39 din Regulamentul de procedură și să indice Guvernului Regatului Unit că reclamantul nu ar trebui să fie extrădat până la noi dispoziții. De asemenea, în conformitate cu art. 54 § 2 lit. b) din Regulamentul de procedură, s-a decis ca cererea să fie adusă la cunoștința Guvernului Regatului Unit și să fie invitat să prezinte observații scrise cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei, inclusiv cu privire la compatibilitatea, cu art. 3 din Convenție, a aplicării pedepsei detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate a reclamantului.

4. Alte proceduri în Regatul Unit

13. După primirea observațiilor Guvernului, reclamantul a precizat că a introdus la Secretary of State un nou recurs grațios cu privire la chestiunea aplicării pedepsei detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate. Judecata în fața Curții a fost amânată în perioada în care Secretary of State a examinat recursul respectiv.

14. Secretary of State a respins recursul grațios al reclamantului la 9 martie 2010, în baza hotărârii Curții în cauza *Kafkaris împotriva Ciprului* (MC), nr. 21906/04, CEDO 2008. Acesta a observat că guvernatorul american a comutat pedepsele a 44 de deținuți condamnați pentru omor calificat în perioada 1980–1996. Deși încă nu a fost grațiată niciuna din persoanele condamnate la pedeapsa detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării

condiționate, acest lucru era irelevant deoarece pedeapsa a fost introdusă abia în 1994.

15. De asemenea, Secretary of State a avut în vedere faptul că, în conformitate cu norma care reglementează omorul în concurs cu altă infracțiune gravă, pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate putea fi aplicată în Florida dacă s-a constatat că reclamantul a săvârșit o infracțiune gravă în momentul omorului. Cu toate acestea, Secretary of State nu era convins că pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate, chiar și ca urmare a normei privind omorul în concurs cu altă infracțiune gravă, ar fi extrem de disproporționată. Secretary of State a considerat că nu s-au ridicat probleme separate în temeiul art. 5 și 6 din Convenție.

16. Reclamantul a solicitat exercitarea controlului jurisdicțional asupra deciziei Secretary of State, susținând că pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate ca urmare a normei privind omorul în concurs cu altă infracțiune gravă ar constitui o încălcare a art. 3 din Convenție. High Court a respins cererea respectivă la 14 aprilie 2011 ([2011] EWHC 920 (Admin)). Lord Justice Gross (cu opinia căruia era de acord și domnul judecător Davis) a observat că pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate era vădit gravă și diferită de pedeapsa de care reclamantul ar fi pasibil în Regatul Unit. Cu toate acestea, ținând seama de presupusul comportament al reclamantului, chiar dacă acesta ar fi condamnat în temeiul normei privind omorul în concurs cu altă infracțiune gravă, pedeapsa detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate nu ar fi extrem de disproporționată. Acesta a mai constatat că pedeapsa nu ar fi ireductibilă, deși, chiar dacă ar fi așa, el nu era de acord că aplicarea ei *per se* ar fi incompatibilă cu art. 3 din Convenție.

17. Reclamantul a depus la High Court o cerere pentru constatarea existenței unei chestiuni de drept de importanță publică generală și pentru încuviințarea recursului în fața Supreme Court [Curtea Supremă]. La 14 iunie 2011, High Court a respins ambele cereri.

5. Hotărârea Curții în cauza Harkins și Edwards împotriva Regatului Unit, nr. 9146/07 și 32650/07, 17 ianuarie 2012

18. La 17 ianuarie 2012, o cameră a Secției a patra a pronunțat o hotărâre în cauza *Harkins și Edwards*. Cu privire la capătul de cerere formulat de reclamant în legătură cu riscul aplicării pedepsei cu moartea, camera a constatat că asigurările incluse în nota diplomatică erau suficiente pentru a înlătura orice risc că ar putea fi condamnat la moarte dacă ar fi extrădat.

19. De asemenea, s-a constatat că pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate nu ar fi „extrem de disproporționată”, iar reclamantul nu a demonstrat că exista un risc real ca tratamentele să atingă pragul vizat la art. 3 ca urmare a pedepsei, în cazul extrădării sale. În special, reclamantul nu a demonstrat că, în caz de

condamnare, privarea sa de libertate nu ar îndeplini niciun scop penologic, astfel încât la momentul respectiv nu se putea ridica nicio problemă în legătură cu art. 3. Dacă s-ar ajunge la un moment în care s-ar putea demonstra că privarea sa de libertate nu mai putea să servească niciunui scop penologic legitim, era „totuși mai puțin sigur” că guvernatorul statului Florida și Comitetul de grațiere (Board of Executive Clemency) ar refuza să facă uz de prerogativele lor pentru comutarea pedepsei.

20. În aceeași zi, o cameră a Secției a patra a pronunțat, de asemenea, o hotărâre în cauza *Vinter și alții împotriva Regatului Unit* (nr. 66069/09 și alte două, 17 ianuarie 2012), având ca obiect conformitatea „detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate” cu art. 3 în context național. Camera a constatat că s-ar ridica o problemă în legătură cu art. 3 numai în cazul în care s-ar putea demonstra că menținerea detenției nu mai poate fi justificată de niciun motiv penologic legitim și că pedeapsa era ireductibilă *de facto* și *de jure*. Întrucât reclamantii din respectiva cauză nu au demonstrat că menținerea detenției lor nu avea niciun scop penologic legitim, camera a hotărât că încă nu s-a ridicat o problemă în legătură cu art. 3.

21. Reclamantii din cauza *Vinter și alții*, dar și cei din cauza *Harkins și Edwards* au solicitat retrimiteră în fața Marii Camere. Cererea a fost admisă în cauza *Vinter și alții*, dar a fost respinsă în cauza *Harkins și Edwards*. În consecință, hotărârea respectivă a rămas definitivă la 9 iulie 2012.

6. Continuarea procedurii în fața High Court

22. În urma hotărârii *Harkins și Edwards*, reclamantul nu a fost extrădat și a introdus la Secretary of State un nou recurs grațios, care a fost respins la 29 ianuarie 2013. La 20 iunie 2013, reclamantul a depus o cerere de control jurisdicțional cu privire la decizia Secretary of State.

23. La 9 iulie 2013, Marea Cameră a pronunțat hotărârea în cauza *Vinter și alții împotriva Regatului Unit* [(MC), nr. 66069/09 și alte două, CEDO 2013 (extrase)]. Aceasta a hotărât că, în contextul pedepsei detențiunii pe viață, art. 3 se interpretează în sensul că trebuie să se dea posibilitatea reducerii pedepsei, în sensul unei reexaminări care ar permite autorităților naționale să analizeze dacă existau schimbări în viața deținutului atât de semnificative și dacă în timpul executării pedepsei au avut loc progrese către reabilitare de natură să însemne că menținerea în detenție nu mai putea fi justificată din motive penologice legitime. În plus, persoanele condamnate la detențiune pe viață fără posibilitatea liberării condiționate aveau dreptul să știe, încă de la începutul executării pedepsei, ce trebuie să facă pentru a fi luate în considerare pentru punerea în libertate și în ce condiții, inclusiv momentul în care va avea loc ori se poate solicita o revizuire a pedepsei. În cazul în care dreptul intern nu prevede niciun mecanism sau nicio posibilitate de revizuire a pedepsei detențiunii pe viață fără posibilitatea punerii în libertate, incompatibilitatea cu art. 3 pe acest motiv ar apărea deja în

momentul aplicării pedepsei detențiunii pe viață fără posibilitatea punerii în libertate, nu într-o etapă ulterioară a detenției (*ibid.*, pct. 119-122).

24. Ulterior, reclamantul a înlocuit motivele pentru control jurisdicțional cu argumentul că Marea Cameră a modificat în mod radical legislația privind art. 3, consecința fiind aceea că extrădarea sa ar încălca acel articol deoarece nu exista practic nicio perspectivă de punere în libertate în cazurile în care pedeapsa detențiunii pe viață fără posibilitatea punerii în libertate era aplicată de o instanță din statul Florida și, în orice caz, nu exista un mecanism de revizuire specific care să fie în concordanță cu criteriile stabilite în *Vinter și alții* (MC). Ulterior, acesta a mai susținut că extrădarea sa ar încălca art. 5, deoarece pedeapsa detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate ar fi „arbitrară”, precum și art. 6, întrucât instanța care pronunță condamnarea nu ar fi în măsură să ia în considerare nicio circumstanță atenuantă din cauza caracterului obligatoriu al pedepsei care ar fi aplicată în caz de condamnare.

25. High Court a ținut o ședință la 9 și 10 iulie 2014 și a amânat pronunțarea. La 8 septembrie 2014, High Court a fost informată despre hotărârea pronunțată de Curte în cauza *Trabelsi împotriva Belgiei* [nr. 140/10, CEDO 2014 (extrase)] și a constatat că extrădarea reclamantului în Statele Unite a încălcat art. 3 din Convenție, deoarece l-a expus unui risc de condamnare la pedeapsa detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate. După examinarea observațiilor scrise cu privire la relevanța hotărârii *Trabelsi*, High Court a ținut o nouă ședință la 29 octombrie 2014.

26. La 7 noiembrie 2014, High Court nu a încuviințat redeschiderea procesului în legătură cu pretenția formulată în temeiul art. 3 și nu a încuviințat cererea pentru control jurisdicțional în legătură cu pretențiile formulate în temeiul art. 5 și 6. High Court a hotărât că, având în vedere circumstanțele foarte neobișnuite ale cauzei, trebuia să aplice criterii similare celor de la art. 52.17 din Regulamentul de procedură civilă pentru redeschiderea litigiilor, în temeiul căruia Court of Appeal [Curtea de Apel] sau High Court nu pot să redeschidă un litigiu soluționat definitiv, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a se evita o nedreptate reală; circumstanțele sunt excepționale și impun redeschiderea litigiului; și nu există nicio altă cale de atac efectivă (a se vedea *infra*, pct. 29). Având în vedere criteriul menționat anterior, instanța a admis faptul că, în cazul în care ar fi avut loc o modificare a legislației care ar afecta în mod fundamental drepturile omului ale unui reclamant, acest lucru ar putea, în circumstanțe excepționale, să justifice redeschiderea unei cauze care a fost soluționată deja. Cu toate acestea, instanța a constatat că în prezenta cauză nu a existat o astfel de modificare a legislației.

27. În ceea ce privește pretențiile formulate de reclamant în temeiul art. 5 și 6, High Court a constatat că acestea ar fi putut fi prezentate în fața Divisional Court în 2011 sau în fața CEDO în 2012. În orice caz, niciunul dintre argumente nu era fondat. Capătul de cerere formulat în temeiul art. 5 putea fi respins pentru același motiv care a fost reținut de această Curte în

legătură cu un capăt de cerere similar în *Harkins și Edwards* (și anume, că, în caz de condamnare la pedeapsa detenției pe viață fără posibilitatea liberării condiționate, legalitatea detenției va fi inclusă în pedeapsa aplicată de instanța de fond și că ulterior nu se va impune nicio altă reexaminare în temeiul art. 5 § 4). În ceea ce privește art. 6, instanța a reținut că, în cazul condamnării reclamantului, pedeapsa detenției pe viață fără posibilitatea liberării condiționate era obligatorie. Stabilirea pedepsei se va face în cadrul procesului și reclamantului nu i se va refuza dreptul la un proces echitabil.

7. A doua cerere introdusă de reclamant la această Curte

28. La 11 noiembrie 2014, reclamantul a depus o nouă cerere la Curte. O a doua măsură provizorie, în temeiul art. 39 din Regulamentul de procedură al Curții, a fost acordată la 14 noiembrie 2014 pentru amânarea extrădării sale. La 31 martie 2015, cauza a fost comunicată părților, iar la 5 iulie 2016, ulterior primirii observațiilor părților, Camera s-a desesizat în favoarea Marii Camere.

B. Dreptul intern relevant

Art. 52.30 din Regulamentul de procedură civilă (fostul articol 52.17)

29. Art. 52.30 din Regulamentul de procedură conținea următoarele pasaje relevante:

„(1) Court of Appeal sau High Court nu poate să redeschidă un litigiu soluționat definitiv, cu excepția cazului în care —

- a) acest lucru este necesar pentru a se evita o nedreptate reală;
- b) circumstanțele sunt excepționale și impun redeschiderea litigiului; și
- c) nu există nicio altă cale de atac efectivă.”

C. Dreptul internațional relevant

30. Convenția de la Viena din 1969 cu privire la dreptul tratatelor prevede, în măsura în care este relevant:

„Articolul 31

Regulă generală de interpretare

1. Un tratat trebuie să fie interpretat cu bună credință potrivit sensului obișnuit ce urmează a fi atribuit termenilor tratatului în contextul lor și în lumina obiectului și scopului său.

2. În vederea interpretării unui tratat, contextul cuprinde, în afară de text, preambul și anexe:

- a) orice acord în legătură cu tratatul și care a intervenit între părți cu prilejul încheierii tratatului;

b) orice instrument stabilit de către una sau mai multe părți cu prilejul încheierii tratatului și acceptat de celelalte părți ca instrument având legătură cu tratatul.

3. Se va ține seama, odată cu contextul:

a) de orice acord ulterior intervenit între părți cu privire la interpretarea tratatului sau la aplicarea dispozițiilor sale;

b) de orice practică urmată ulterior în aplicarea tratatului prin care este stabilit acordul părților în privința interpretării tratatului;

c) de orice regulă pertinentă de drept internațional aplicabilă relațiilor dintre părți.

4. Un termen va fi înțeles într-un sens special dacă este stabilit că aceasta a fost intenția părților.”

CAPETE DE CERERE

31. Reclamantul s-a plâns că, în urma hotărârii Curții în cauza *Trabelsi* (citată anterior), extrădarea sa în Statele Unite ale Americii unde era pasibil de pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate ar încălca art. 3 din Convenție întrucât regimul de stabilire a pedepselor și de grațiere din Florida nu îndeplinea cerințele procedurale obligatorii identificate de Marea Cameră în cauza *Vinter și alții* (MC) (citată anterior). De asemenea, a susținut că aplicarea pedepsei obligatorii a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate ar fi „extrem de disproporționată”.

32. În temeiul art. 6 din Convenție, reclamantul s-a plâns că aplicarea pedepsei obligatorii a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate ar constitui „o denegare flagrantă de dreptate”.

ÎN DREPT

A. Art. 3 din Convenție

33. Art. 3 din Convenție prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

34. Guvernul a susținut că acest capăt de cerere în temeiul art. 3 era „în mod esențial același”, în sensul art. 35 § 2 lit. b) din Convenție, cu cel care a fost examinat anterior de Cameră la 17 ianuarie 2012 în cauza *Harkins și Edwards*.

35. Art. 35 § 2 lit. b) din Convenție prevede următoarele:

„2. Curtea nu reține nicio cerere individuală introdusă în aplicarea art. 34, dacă:

[...]

b) ea este în mod esențial aceeași cu o cerere examinată anterior de către Curte sau deja supusă unei alte instanțe internaționale de anchetă sau de reglementare și dacă ea nu conține fapte noi.”

1. Observațiile părților cu privire la admisibilitatea capătului de cerere formulat în temeiul art. 3

36. Guvernul a susținut că acest capăt de cerere era „în mod esențial același” cu cel soluționat de cameră la 17 ianuarie 2012, ambele bazându-se pe aceleași fapte: același omor, aceleași fapte despre care instanțele naționale au constatat că justifică trimiterea în judecată, aceeași acuzație, același regim de stabilire a pedepselor și același proces de grațiere în Florida. În plus, temeiul capătului de cerere a fost, de asemenea, același: și anume, în cazul condamnării, reclamantul ar risca pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate, care ar fi, *de facto*, ireductibilă.

37. Singura modificare a constituit-o evoluția ulterioară a jurisprudenței Curții, care nu echivala cu „fapte noi” relevante în sensul art. 35 § 2 lit. b). Potrivit Guvernului, noțiunea de „fapte noi” relevante trebuia interpretată prin prisma scopului art. 35 § 2 lit. b); și anume, principiul securității juridice și caracterul definitiv al hotărârilor – unul dintre aspectele fundamentale ale statului de drept, care impunea ca, în cazul în care instanțele au soluționat definitiv o cauză, hotărârea acestora să nu fie contestată [*Brumărescu împotriva României* (MC), nr. 28342/95, pct. 60-61, CEDO 1999-VII]. Acest principiu ar fi subminat în cazul în care acele „fapte noi” relevante ar include modificări ale jurisprudenței Curții, deoarece această jurisprudență se dezvoltă periodic, iar Curtea nu ar putea suporta sarcina redeschiderii cererilor pe acest motiv.

38. Guvernul a susținut, de asemenea, că principiul securității juridice are o importanță deosebită în cazurile de extrădare, din cauza interesului public imperios de a asigura buna funcționare a acordurilor de extrădare și a interesului justiției de a garanta că persoanele acuzate de infracțiuni foarte grave sunt judecate cât mai curând posibil. În prezenta cauză, reclamantului i s-au adus acuzații privind un omor săvârșit în urmă cu aproximativ 16 ani, pentru care nu a fost judecat încă. Atât procesul de extrădare din Regatul Unit, cât și cererea introdusă de reclamant la Curte i-au oferit acestuia toate posibilitățile de a contesta extrădarea sa din motive legate de drepturile omului. Hotărârea Curții din 2012 a fost o hotărâre completă și definitivă, conform căreia extrădarea sa nu ar fi incompatibilă cu art. 3. Un colegiu al Marii Camere a cercetat ulterior dacă cererea ridică o problemă serioasă în legătură cu interpretarea Convenției, dar a concluzionat că respectiva cauză a fost soluționată în mod corespunzător de către cameră. De atunci, nu a existat nicio modificare semnificativă a situației reclamantului. Modificările sau consecințele care au apărut ca urmare a trecerii timpului nu erau suficiente pentru a justifica examinarea integrală a exact aceleiași chestiuni care a fost

soluționată în 2012. În consecință, reexaminarea de Curte a capătului de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 3 ar fi contrară principiului securității juridice.

39. Reclamantul, pe de altă parte, a susținut că prezentul capăt de cerere nu era „în mod esențial același” cu cel din cererea sa anterioară, întrucât nedreptatea contestată era diferită și s-ar produce într-un cadru juridic diferit. Acesta a susținut, în special, că hotărârile pronunțate în cauzele *Harkins și Edwards împotriva Regatului Unit* (nr. 9146/07 și 32650/07, 17 ianuarie 2012), *Vinter și alții împotriva Regatului Unit* (MC) [(nr. 66069/09 și alte două, CEDO 2013 (extrase)], *Trabelsi împotriva Belgiei* [(nr. 140/10, CEDO 2014 (extrase)] și – mai recent – *Murray împotriva Țărilor de Jos* (MC) (nr. 10511/10, CEDO 2016) au stabilit împreună condiții noi, mai stricte, care trebuiau îndeplinite pentru ca o extrădare care expune o persoană pedepsei detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate să fie conformă cu art. 3.

40. În plus, reclamantul a susținut că această evoluție a jurisprudenței Curții reprezenta „fapte noi”, la fel ca și reexaminarea cauzei sale, mai întâi de către Secretary of State și apoi de High Court, precum și declarațiile pe proprie răspundere următoare care au fost prezentate de experți în susținerea prezentei cereri introduse la Curte și care au abordat compatibilitatea regimului de reexaminare a pedepsei din Florida cu principiile stabilite în *Vinter și alții* (MC), *Trabelsi* și *Murray*.

2. Motivarea Curții privind admisibilitatea

a) Principii generale

41. Pentru a împiedica Curtea să soluționeze orice cerere care este în mod esențial aceeași cu o chestiune soluționată deja, condiția de admisibilitate prevăzută în prima parte a art. 35 § 2 lit. b) din Convenție are rolul de a asigura caracterul definitiv al deciziilor Curții și de a împiedica reclamantii, prin depunerea unei cereri noi, să conteste hotărârile sau deciziile anterioare ale Curții [a se vedea *Lowe împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 12486/07, 8 septembrie 2009; și *Kafkaris împotriva Ciprului* (dec.), nr. 9644/09, pct. 67, 21 iunie 2011].

42. O cerere este în general în contradicție cu prima parte a art. 35 § 2 lit. b) în cazul în care un reclamant a introdus anterior o cerere care se referă, în principal, la aceeași persoană, aceleași fapte și formulează aceleași capete de cerere [a se vedea *Vojnovic împotriva Croației* (dec.), nr. 4819/10, pct. 28, 26 iunie 2012; *Anthony Aquilina împotriva Maltei*, nr. 3851/12, pct. 34, 11 decembrie 2014; și *X. împotriva Sloveniei* (dec.), nr. 4473/14, pct. 40, 12 mai 2015]. Nu este suficient ca un reclamant să invoce fapte noi relevante în cazul în care acesta s-a limitat la a încerca să își susțină capetele de cerere anterioare cu un argument juridic nou [a se vedea, de exemplu, *I.J.L. împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 39029/97, 6 iulie 1999; și *Kafkaris* (dec.), citată

anterior, pct. 68]. Pentru a obține examinarea de către Curte a unei cereri care se referă la aceleași fapte ca cererea anterioară, reclamantul trebuie să formuleze cu adevărat un nou capăt de cerere ori să prezinte fapte noi care nu au fost anterior examinate de Curte, în termenul de 6 luni prevăzut la art. 35 § 1 din Convenție [a se vedea *Lowe* (dec.) și *Kafkaris* (dec.), pct. 68, ambele citate anterior].

b) Aplicarea principiilor generale în prezenta cauză

43. Contrar argumentului reclamantului, Curtea consideră că prezentul capăt de cerere formulat în temeiul art. 3 este „în mod esențial același” cu cel formulat în cererea sa anterioară, depusă în 2007 (a se vedea *supra*, pct. 11). În ambele cereri, acesta a susținut că extrădarea sa în Statele Unite ale Americii ar constitui o încălcare a art. 3 din Convenție, având în vedere riscul de a i se aplica, în caz de condamnare, pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate, precum și că această pedeapsă ar fi „extrem de disproporționată”. În plus, după cum a subliniat Guvernul (a se vedea *supra*, pct. 36), întrucât Curtea a adoptat hotărârea sa definitivă în cauza *Harkins și Edwards* la 17 ianuarie 2012, faptele pe care s-a bazat plângerea inițială a reclamantului nu s-au schimbat. Acesta se confruntă cu aceleași acuzații în legătură cu aceleași infracțiuni, iar regimul de stabilire a pedepselor și procesul de grațiere din Florida sunt, în prezent, aceleași ca în 2012.

44. Cu toate acestea, reclamantul susține că cererea nu ar trebui să fie respinsă în temeiul art. 35 § 2 lit. b) din Convenție deoarece există „fapte noi” relevante sub forma hotărârilor Curții în cauzele *Vinter și alții (MC)*, *Trabelsi și Murray*; reexaminarea capetelor sale de cerere la nivel național prin prisma primelor două dintre aceste hotărâri; declarațiile sub jurământ suplimentare referitoare la regimul de stabilire a pedepselor și procesul de grațiere din Florida, întocmite de experți.

45. În măsura în care reclamantul se bazează pe procesele interne recente, Curtea reamintește că, în ceea ce privește noile capete de cerere referitoare la neexecutarea de către state a hotărârilor Curții, a admis că o reexaminare a cauzei de către autoritățile naționale, fie prin redeschiderea procesului, fie prin inițierea unui set complet nou de proceduri interne, poate constitui, în anumite circumstanțe, „fapte noi” relevante care pot duce la o nouă încălcare [a se vedea *Verein gegen Tierfabriken Schweiz împotriva Elveției (nr. 2)* (MC), nr. 32772/02, pct. 65, CEDO 2009; *Egmez împotriva Ciprului* (dec.), nr. 12214/07, pct. 48-56, 18 septembrie 2012; și *Bochan împotriva Ucrainei (nr. 2)* (MC), nr. 22251/08, pct. 34, CEDO 2015]. Prin urmare, Curtea nu ar exclude posibilitatea ca, în sensul art. 35 § 2 lit. b) prima parte din Convenție, o reexaminare a unei plângeri de către instanțele naționale să constituie, de asemenea, „fapte noi” relevante, cu condiția ca noua procedură internă să nu se bazeze pe fapte examinate anterior de către Curte [a se vedea *Kafkaris* (dec.), citată anterior, pct. 68-69, în care Curtea a constatat că nici cererea

nouă adresată Procurorului General pentru grațiere sau liberare condiționată, nici apelul ulterior nu constituie „fapte noi” relevante întrucât noua cerere se baza pe un fapt analizat anterior de Marea Cameră atunci când aceasta a examinat compatibilitatea pedepsei detențiunii pe viață a reclamantului cu art. 3 din Convenție].

46. În prezenta cauză, noua procedură internă s-a bazat pe hotărârile Curții în cauzele *Vinter și alții (MC)* și *Trabelsi*, ambele fiind adoptate în urma hotărârii pronunțate în cauza *Harkins și Edwards*. Prin urmare, deși situația de fapt nu s-a schimbat, nu se poate afirma că argumentele invocate de reclamant în cadrul noii proceduri interne au făcut obiectul unei examinări anterioare de către Curte. Cu toate acestea, singura chestiune sesizată High Court a fost dacă hotărârile pronunțate în cauzele *Vinter și alții (MC)* și *Trabelsi* au dezvoltat suficient jurisprudența astfel încât, în mod excepțional, să îi permită, conform normelor interne, să revină asupra hotărârii sale definitive (a se vedea *supra*, pct. 26). Întrucât a răspuns negativ la această chestiune, instanța a respins cererea de redeschidere a cauzei. Astfel, întrebarea dacă recente proceduri interne constituie „fapte noi” relevante este legată în mod indisolubil de întrebarea dacă evoluția jurisprudenței Curții în cauzele *Vinter și alții (MC)*, *Trabelsi* și *Murray* constituie „fapte noi” relevante.

47. În mod similar, având în vedere că reclamantul susține, în esență, că regimul de stabilire a pedepselor și procesul de grațiere din Florida nu sunt în conformitate cu cerințele stabilite în *Vinter și alții (MC)* și cu jurisprudența ulterioară a Curții, noile expertize invocate de acesta nu constituie nimic mai mult decât un „argumente juridice noi” bazate pe acele hotărâri [a se vedea *Kafkaris* (dec.), citată anterior, pct. 68].

48. În consecință, adevărata chestiune pe care trebuie să o soluționeze Curtea în prezenta cauză este aceea dacă evoluția jurisprudenței sale ca urmare a hotărârii sale în *Harkins și Edwards*, în sine, constituie „fapte noi” relevante în sensul primei părți a art. 35 § 2 lit. b) din Convenție.

49. În această privință, Curtea a subliniat că, fiind un tratat internațional, Convenția trebuie să fie interpretată în lumina regulilor de interpretare prevăzute la art. 31-33 din Convenția de la Viena din 1969 cu privire la dreptul tratatelor [pentru un exemplu recent, a se vedea *Magyar Helsinki Bizottság împotriva Ungariei (MC)*, nr. 18030/11, pct. 118, CEDO 2016]. În conformitate cu Convenția de la Viena, Curtea trebuie să stabilească sensul obișnuit al termenilor în contextul lor și în lumina obiectului și scopului dispoziției din care sunt extrase (*ibid.*, pct. 119 și art. 31 alin. 1 din Convenția de la Viena, citate *supra*, pct. 30). De asemenea, trebuie să se țină seama de faptul că această Convenție este un instrument pentru protecția efectivă a drepturilor omului și trebuie să fie interpretată și aplicată într-un mod care să confere drepturilor sale un caracter practic și efectiv, nu unul teoretic și iluzoriu (*ibid.*, pct. 120-121).

50. Până în prezent, Curtea nu a oferit orientări precise cu privire la sensul expresiei „fapte noi” relevante. Cu toate acestea, în textul în limba engleză al art. 35 § 2 lit. b) se utilizează termenul „relevant new information” [fapte noi relevante], pe când în textul în limba franceză se utilizează „faits nouveaux” [fapte noi], o diferență care poate fi reconciliată numai dacă sensul obișnuit al expresiei „fapte noi” este considerat a fi un fapt nou relevant [a se compara *X. împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 8206/78, 10 iulie 1981]. O astfel de interpretare ar fi în concordanță cu abordarea Curții atunci când decide dacă o cerere ar trebui să fie respinsă în temeiul primei părți a art. 35 § 2 lit. b). Deși în *X. împotriva Republicii Federale Germania* (dec.), nr. 4256/69, 14 decembrie 1970, Comisia a admis că, într-o cauză având ca obiect o „situație continuă”, o modificare a caracterizării juridice a unui capăt de cerere ca urmare a intrării în vigoare a Protocolului nr. 4 în statul pârât ar constitui „fapte noi”, în jurisprudența ulterioară organele Convenției au avut tendința de a se concentra asupra existenței unor fapte noi [a se vedea, de exemplu, *Vojnovic* (dec.), pct. 28-30; *Anthony Aquilina*, pct. 34-37; și *X. împotriva Sloveniei* (dec.), pct. 40-42, toate citate anterior] și au respins încercările de a susține anterioarele capete de cerere cu un nou argument juridic [a se vedea, de exemplu, *I.J.L. împotriva Regatului Unit* (dec.) și *Kafkaris* (dec.), pct. 68, ambele citate anterior].

51. Prin urmare, Curtea trebuie să își îndrepte atenția asupra obiectului și scopului condiției de admisibilitate prevăzute în prima parte a art. 35 § 2 lit. b). Astfel cum s-a menționat deja la punctul 41 *supra*, principalul scop al acestei condiții de admisibilitate este de a servi intereselor caracterului definitiv al hotărârilor și securității juridice, împiedicându-i pe reclamânți să încerce, prin depunerea unei noi cereri, să exercite o cale de atac împotriva hotărârilor sau deciziilor anterioare [*Kafkaris* (dec.), citată anterior, pct. 67].

52. În plus, pe lângă faptul că servește intereselor caracterului definitiv al hotărârilor și securității juridice, art. 35 § 2 lit. b) indică, de asemenea, limitele competenței judiciare a Curții. Examinând cereri care au făcut deja obiectul unei alte proceduri de anchetă sau soluționare internațională, Curtea a declarat în repetate rânduri că art. 35 § 2 lit. b) exclude competența sa în legătură cu orice cerere care intră în domeniul său de aplicare [a se vedea, de exemplu, *OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos împotriva Rusiei*, nr. 14902/04, pct. 520, 20 septembrie 2011; *POA și alții împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 59253/11, pct. 27, 21 mai 2013; și *Hilal Mammadov împotriva Azerbaidjanului*, nr. 81553/12, pct. 103 și 105, 4 februarie 2016]. Deși Curtea nu a făcut referire în mod specific la jurisdicție sau competență în jurisprudența sa privind cererile care în mod esențial sunt aceleași ca cele pe care le-a soluționat deja, consideră că nu există niciun motiv logic pentru a trata în mod diferit cele două situații prevăzute la art. 35 § 2 lit. b). În cazul în care competența sa este exclusă în legătură cu o cerere care intră sub incidența celei de a doua părți a art. 35 § 2 lit. b), aceasta trebuie, de asemenea,

să fie exclusă în raport cu o cerere care intră sub incidența primei părți a dispoziției respective.

53. Curtea a hotărât că anumite reguli de admisibilitate trebuie să fie aplicate cu un anumit grad de flexibilitate și fără un formalism excesiv, având în vedere obiectul și scopul acelor reguli și, în general, ale Convenției, care, fiind un tratat pentru aplicarea colectivă a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se interpretează și se aplică astfel încât garanțiile sale să capete un caracter practic și efectiv [a se vedea *İlhan împotriva Turciei* (MC), nr. 22277/93, pct. 51, CEDO 2000-VII, în ceea ce privește compatibilitatea *ratione personae*; și *Akdivar și alții împotriva Turciei*, 16 septembrie 1996, pct. 69, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-IV, în ceea ce privește epuizarea căilor de atac interne].

54. Cu toate acestea, Curtea a adoptat o abordare mai riguroasă la aplicarea acelor condiții de admisibilitate al căror obiect și scop este de a servi intereselor securității juridice și de a marca limitele competenței sale [a se vedea, de exemplu, *Sabri Güneş împotriva Turciei* (MC), nr. 27396/06, pct. 39-42, 29 iunie 2012; și *Walker împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 34979/97, CEDO 2000-I, ambele având ca obiect aplicarea termenului de 6 luni]. Limitările privind competența Curții asigură stabilitatea juridică indicând persoanelor și autorităților statului când este sau nu este posibilă exercitarea controlului său (a se vedea, de exemplu, *Sabri Güneş*, citată anterior, pct. 42; și *Walker*, citată anterior), în timp ce securitatea juridică este unul dintre elementele fundamentale ale statului de drept care prevede, printre altele, că, în cazul în care o instanță a soluționat definitiv un litigiu, hotărârea acesteia nu mai poate fi contestată (*Brumărescu*, citată anterior, pct. 61). În caz contrar, părțile nu ar beneficia de certitudinea sau stabilitatea faptului de a ști că un litigiu a fost soluționat definitiv de către Curte. Tocmai din acest motiv, art. 80 din Regulamentul de procedură limitează circumstanțele în care o parte poate solicita revizuirea unei hotărâri definitive la descoperirea unui fapt care, prin natura sa, ar fi putut exercita o influență decisivă și care, la data pronunțării hotărârii, nu era cunoscut de Curte și nu putea, în mod rezonabil, să fie cunoscut de partea respectivă.

55. Întrucât obiectul și scopul art. 35 § 2 lit. b) este de a servi interesului securității juridice și de a marca limitele competenței sale (a se vedea *supra*, pct. 51 și 52), Curtea nu poate extinde noțiunea de „fapte noi” relevante dincolo de sensul obișnuit, așa cum este exprimat atât în versiunea în limba engleză, cât și în versiunea în limba franceză a Convenției, și aplicat până acum în jurisprudența sa (a se vedea *supra*, pct. 50).

56. Întrucât a dat sensul obișnuit acestui termen, Curtea nu poate decât să concluzioneze că o evoluție a jurisprudenței sale nu constituie „fapte noi” relevante în sensul art. 35 § 2 lit. b) din Convenție. Jurisprudența Curții evoluează în mod constant și, dacă aceste evoluții jurisprudențiale ar permite reclamanților care au căzut în pretenții să reintroducă plângerile, hotărârile definitive ar fi atacate fără încetare, prin depunerea unor cereri noi. Acest

lucru ar avea drept consecință subminarea condițiilor stricte prevăzute la art. 80 din Regulamentul de procedură pentru a permite revizuirea hotărârilor Curții (a se vedea *supra*, pct. 54), precum și a credibilității și autorității acestor hotărâri. În plus, principiul securității juridice nu se aplică în mod egal ambelor părți, deoarece numai un reclamant, pe baza evoluțiilor ulterioare ale jurisprudenței, ar avea efectiv dreptul de a „redeschide” cauze examinate anterior, cu condiția să fi fost în măsură să depună o nouă cerere în termenul de 6 luni.

57. În consecință, ambele capete de cerere formulate de reclamant în temeiul art. 3 – că extrădarea sa în Statele Unite, unde era pasibil de pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate ar fi incompatibilă cu cerințele Curții și că o astfel de pedeapsă ar fi „extrem de disproporționată” – sunt în esență aceleași cu capetele de cerere pe care Curtea le-a examinat deja la 17 ianuarie 2012 în *Harkins și Edwards*. Jurisprudența ulterioară a Curții nu constituie „fapte noi” relevante în sensul art. 35 § 2 lit. b) din Convenție. Prin urmare, capătul de cerere întemeiat pe art. 3 din Convenție trebuie să fie declarat inadmisibil și respins în temeiul art. 35 § 4.

B. Art. 6 din Convenție

58. Art. 6 din Convenție prevede, în măsura relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

1. Observațiile părților cu privire la admisibilitatea capătului de cerere formulat în temeiul art. 6

59. Având în vedere că reclamantul ar fi putut să formuleze – dar nu a formulat – o plângere în temeiul art. 6 în cererea sa adresată Curții în 2007, Guvernul a susținut că examinarea, în prezent, de către Curte, a unui astfel de capăt de cerere ar fi contrară principiilor securității juridice și caracterului definitiv al hotărârilor. În orice caz, acesta a susținut că ar trebui respins ca vădit nefondat capătul de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 6. În conformitate cu *Vinter și alții* (MC), pedeapsa detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate nu este incompatibilă cu Convenția. Odată admis faptul că pedeapsa obligatorie a detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate este permisă în raport cu art. 3 din Convenție, a rezultat că nu s-ar putea ridica nicio problemă în raport cu art. 6.

60. Reclamantul, pe de altă parte, a susținut că aplicarea pedepsei detențiunii pe viață fără posibilitatea liberării condiționate în lipsa posibilității ca instanța să examineze circumstanțele infracțiunii în discuție și situația autorului infracțiunii ar fi contrară tuturor noțiunilor de proces echitabil și ar constitui o „denegare flagrantă de dreptate”, contrară art. 6 din Convenție.

2. Motivarea Curții privind admisibilitatea

61. În măsura în care invocarea de către Guvern a principiilor securității juridice și a caracterului definitiv al hotărârilor poate fi interpretată ca argument că acel capăt de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 6 ar trebui respins, de asemenea, în temeiul art. 35 § 2 lit. b) din Convenție, Curtea nu consideră necesară soluționarea acestei chestiuni deoarece, din motivele expuse la pct. 62-68 *infra*, apreciază că acest capăt de cerere este vădit nefondat.

62. În această privință, Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în materie penală, astfel cum este consacrat la art. 6 din Convenție, deține un loc important într-o societate democratică. În consecință, nu a exclus posibilitatea ca o problemă să fie ridicată, în mod excepțional, în conformitate cu art. 6, de o decizie de extrădare în cazul în care fugarul a suferit sau riscă să sufere o denegare flagrantă de proces echitabil în țara solicitantă (a se vedea *Soering împotriva Regatului Unit*, 7 iulie 1989, pct. 113, seria A nr. 161). Cu toate acestea, în jurisprudența Curții, termenul „denegare flagrantă de dreptate” a fost sinonim cu un proces care este vădit contrar dispozițiilor art. 6 sau principiilor cuprinse în acesta [a se vedea *Sejdovic împotriva Italiei* (MC), nr. 56581/00, pct. 84, CEDO 2006-II].

63. Cu toate că încă nu i s-a solicitat o definiție mai precisă a termenului, Curtea a precizat totuși că anumite forme de nedreptate ar putea echivala cu o „denegare flagrantă de dreptate”. Acestea includ: condamnarea *in absentia* fără nicio posibilitate ulterioară de a obține o nouă stabilire a temeiniciei acuzației [a se vedea *Einsten împotriva Franței* (dec.), nr. 71555/01, pct. 33, CEDO 2001-XI; *Stoichkov împotriva Bulgariei*, nr. 9808/02, pct. 56, 24 martie 2005; și *Sejdovic*, citată anterior, pct. 84]; un proces care este sumar ca natură și care se desfășoară într-o lipsă totală de respect față de dreptul la apărare (a se vedea *Bader și Kanbor împotriva Suediei*, nr. 13284/04, pct. 47, CEDO 2005-XI); detenția fără niciun acces la o instanță independentă și imparțială care să examineze legalitatea detenției [a se vedea *Al-Moayad împotriva Germaniei* (dec.), 35865/03, pct. 101, 20 februarie 2007]; refuzul deliberat și sistematic de a permite accesul la un avocat, în special pentru o persoană ținută în detenție într-o țară străină (*ibid.*); și utilizarea în cadrul procesului penal a declarațiilor obținute ca rezultat al torturii aplicate persoanei acuzate sau unei terțe persoane, contrar art. 3 [a se vedea *Othman (Abu Qatada) împotriva Regatului Unit*, nr. 8139/09, pct. 267, CEDO 2012 (extrase); și *El Haski împotriva Belgiei*, 649/08, pct. 85, 25 septembrie 2012].

64. Prin urmare, „denegarea flagrantă de dreptate” este un criteriu strict al lipsei echității care depășește simplele nereguli sau lipsa de garanții în cadrul proceselor, care ar fi de natură să constituie o încălcare a art. 6 în cazul în care s-ar produce în statul contractant. Condiția necesară este o încălcare a principiilor unui proces echitabil, garantat de art. 6, care este atât de gravă încât echivalează cu anularea, sau distrugerea înseși esenței, a dreptului garantat de acest articol [a se vedea *Othman (Abu Qatada)*, citată anterior,

pct. 260]. Până în prezent, Curtea nu a constatat niciodată ca stabilit faptul că o extradare ar încălca art. 6 [spre deosebire de problema deportării din cauza *Othman (Abu Qatada)*, citată anterior, pct. 285 și problema predărilor extraordinare din cauzele *Al-Nashiri împotriva Poloniei*, nr. 28761/11, pct. 568, 24 iulie 2014 și *Husayn (Abu Zubaydah) împotriva Poloniei*, nr. 7511/13, pct. 560, 24 iulie 2014].

65. Pentru a stabili dacă s-a respectat acest criteriu strict al lipsei de echitate, Curtea consideră că ar trebui să se aplice același standard al probei și aceeași sarcină a probei ca în cazurile de expulzare examinate în raport cu art. 3. Prin urmare, reclamantul este cel care trebuie să prezinte probe care să demonstreze că există motive întemeiate pentru a se considera că, dacă ar fi expulzat dintr-un stat contractant, ar fi expus unui risc real de a fi supus la o denegare flagrantă de dreptate. În cazul în care sunt prezentate astfel de probe, este datoria Guvernului să înlăture orice îndoieli în acest sens [a se vedea *Othman (Abu Qatada)*, citată anterior, pct. 261].

66. În prezenta cauză, reclamantul se bazează exclusiv pe caracterul obligatoriu al pedepsei detențiunii pe viață fără posibilitatea acordării liberării condiționate. Cu toate acestea, după cum a reținut High Court, această pedeapsă va fi rezultatul unui proces despre care reclamantul nu sugerează că ar fi inechitabil în sine (a se vedea *supra*, pct. 27). În special, având în vedere jurisprudența discutată la pct. 63 *supra*, Curtea observă că nu există probe care să sugereze că instanța de fond ar fi altfel decât „independentă și imparțială”; că reclamantului i s-ar refuza reprezentarea legală; că ar avea loc o încălcare a dreptului la apărare; că s-ar acorda importanță declarațiilor obținute ca rezultat al torturii; sau că, din alte motive, reclamantul ar risca să sufere o încălcare fundamentală a principiilor unui proces echitabil.

67. Având în vedere considerațiile de mai sus, Curtea concluzionează că din situația în fapt din prezenta cauză nu reiese niciun risc ca reclamantul să sufere, în Statele Unite, o „denegare flagrantă de dreptate” în sensul art. 6 din Convenție.

68. Prin urmare, capătul de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 6 trebuie să fie declarat inadmisibil ca fiind vădit nefondat în temeiul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție.

C. Măsura provizorie

69. Având în vedere concluziile de mai sus, se impune ridicarea măsurii provizorii indicate în temeiul art. 39 din Regulamentul de procedură al Curții.

Pentru aceste motive, Curtea,

1. cu majoritate de voturi, *declară* inadmisibil capătul de cerere formulat în temeiul art. 3 din Convenție;

2. în unanimitate, *declară* inadmisibil capătul de cerere formulat în temeiul art. 6 din Convenție.

Redactată în limbile engleză și franceză, apoi comunicată în scris, la 10 iulie 2017.

Lawrence Early
Jurisconsult

Guido Raimondi
Președinte